

# РЕШЕНИЕ

№ 14954

гр. София, 30.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в**  
публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калин Куманов**

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2285** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).  
Образувано е по искова молба вх.№ 8728/05.03.2024 г. по описа на АССГ, подадена от Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Т., с която са предявени искове срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с претенция за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв. и за имуществени вреди в размер на 6 841.13 лв., произтичащи от Наказателно постановление № 22-4332-015194/12.08.2022 г., издадено от Началник на група при отдел "Пътна полиция" в СДВР, отменено по съдебен ред.  
С Определение от 20.02.2025 г. Съдът е допуснал изменение на исковата претенция в посока увеличение на обезщетението за имуществени вреди от 6 841.13 лв. на 7 024.67 лв.  
Подателят на исковата молба твърди, че причинените имуществени и неимуществени вреди произтичат от издаденото НП. Изтъква, че с Решение № 1175 от 13.03.2023 г. по НАХД № 16312/2022 г. на Софийския районен съд постановлението е отменено. Настоява, че е претърпял болки и страдания, които оценява на 30 000 лв., а понесените имуществените вреди се изразяват в заплатени суми за таксиметров превоз. Подробни съображения ищецът излага в депозираната искова молба и в уточнителна такава. В с.з. ищецът не се явява, представлява се от адв.Т., която моли Съда да уважи предявените искове. Претендира сторените по делото разноски.  
Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от СДВР, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, но същата се приема за неоснователна и недоказана, като подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор. В с.з. ответникът СДВР се представлява от юк.Г., която моли Съда да

отхвърли исковата молба и претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

С. градска прокуратура се представлява от прокурор Д., който дава заключение за основателност на исковата претенция. Счита, че възражението на ответника относно нейния размер е основателно, като моли Съда да определи размер на полагащото се обезщетение по справедливост, съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Административен съд-София град намира за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 22-4332-015194/12.08.2022 г., издадено от Началник на група при отдел "Пътна полиция" в СДВР, за установено нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, на ищеца Ц. В. Ф. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 000 лв., лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца на основание чл.174, ал.3, предл.второ ЗДвП и на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на МВР са му отнети 12 контролни точки.

Недоволен от така издаденото НП, ищецът го е обжалвал пред СРС, пред който е образувано НАХД № 16312/2022 г. По делото е постановено Решение № 1175 от 13.03.2023 г., с което постановлението е отменено. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 31.03.2023 г.

В периода от датата на издаване на наказателното постановление до влизане в сила на съдебния акт ищецът излага твърдения за:

а/ причинени му неимуществени вреди – в развилото се административно наказателно производство ищецът е бил в състояние на постоянен стрес, предизвикан от случката, бил обзет от песимистични и негативни мисли за живота; развил чувство на страх и безпокойство от дребни неща. Твърди се, че след непосредственото отнемане на СУМПС изпаднал в състояние, в което е бил поставен в невъзможност да осъществява нормалните си битови и житейски задължения. Това неудобство било причина той да се чувства в тежест на своето семейство, включително го довело до състояние на депресия, отчаяние и безпомощност. Така наложеното му наказание оказало влияние и на професионалната му дейност като журналист, създавайки му много затруднения в професионален аспект. Посочва, че неговата професионална дейност е доста динамична, изискваща време в пътувания, което при липсата на възможност за придвижване със собствения му автомобил. Това обстоятелство предизвикало у ищеца чувство на потиснатост, както и че е в тежест на своите близки. Акцентирано е, че наложеното му наказание се отразило съществено на неговата репутация и професионален престиж на ищеца, с оглед дейността му като журналист. В обобщение е изложено, че причинените му неимуществени вреди се изразяват в психологически стрес, потиснатост, уронване на престижа, болки и страдания. Размерът на претендираните неимуществени вреди е 30 000 лв.

б/ претърпени от него имуществени вреди – във връзка с наложеното му административно наказание и с оглед ежедневната и динамична професионална дейност на ищеца като журналист, е ползвал таксиметрови превози на обща стойност 6 841.13 лв., впоследствие сумата е увеличена на 7 024.67 лв. За претендираната сума ищецът представи справки за извършени плащания с дебитна карта, издадена от Банка ДСК с № 14993101 и № 1597212.

С молбата за изменение на исковата претенция е уточнено, че плащанията са извършвани от дебитна и кредитна карта на ищеца, така и от тази на неговата съпруга, предвид че по тази банкова сметка са семейните им финансови средства. Уточнено е, че ищецът предпочита тази банкова сметка, тъй като неговата съпруга е банков служител. Процесуалният представител на ищеца не поиска назначаване на ССЕ, като заяви, че не е необходима с оглед установяване на изчисленията /л.84/.

Във връзка с претендираните от ищеца причинени имуществени и неимуществени вреди, по

искане на ищеца беше разпитан като свидетел Е. В. Д.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от над десет години, приятели са, живеят в един квартал. През лятото на 2022 г. той получил обаждане от ищеца – същият бил силно разстроен, споделяйки му, че докато е седял в автомобила си на [улица], при него дошли полицейски органи, направили му проверка и след извършването ѝ му отнели СУМПС, като били свалени и номерата на МПС. Ищецът му споделил, че причината за случилото се била неговият отказ да даде проба за алкохол и наркотици. След събитието ищецът изпаднал в сериозна депресия, имал здравословни проблеми, кръвна захар, повишено кръвно налягане. Изпитвал притеснения, че това ще повлияе на репутацията му като журналист. Били влошени отношенията в семейството на ищеца, на същия му предстояла планирана почивка, която пропаднала. Свидетелят заяви, че познава и съпругата на ищеца, случвало се е да я кара на работа със своя автомобил. Свидетелят допълни, че ищецът е ходил на работа с такси, за да може да отразява определени случаи. Наясно е, че заради депресията ищецът има проблем с повишено кръвно налягане. Това е от около една година, тъй като автомобилът е бил на паркомясто, имало позвънявания от съседите в общината да бъде вдигнат автомобилът, тъй като няма номера и стикер за премахване на колата. Не е наясно дали ищецът е приемал медикаменти, но знае че той е посещавал лекар и са му били предписани лекарства. Свидетелят не е запознат дали ищецът е търсил помощ от психиатър. Имал е чести срещи с ищеца – през почивните дни, както и след работно време, не е бил наясно какво точно състоянието му. Допълни, че имало моменти, когато ищецът не е имал желание да се вижда с него. Според свидетеля в този момент ищецът бил в тежест на цялото семейство. Наясно е, че последният не употребява алкохол и наркотици. Ищецът лично му съобщил за случката, в рамките на един час са се видели, но Ф. не изглеждал видимо притеснен. Посочи, че ищецът му е споделил за отмяната на наложеното му наказание и бил зарадван от факта, че ще получи СУМПС и ще може да вземе автомобила си. Този автомобил е бил единствен за семейството, към този момент съпругата на Ф. не е имала шофьорска книжка. В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от ищеца: в с.з. от 28.11.2024 г. – извлечение от банкови сметки за използвани от ищеца таксиметрови услуги, както и амбулаторен лист за осъществен амбулаторен преглед /л.66/; в с.з. от 20.02.2025 г. с молба за изменение на исковата претенция относно размера на претендираните имуществени вреди – банкови извлечения и служебна бележка от банка, акт за граждански брак /л.84/.

Представени от ТД на НАП-гр.С. като трето неучастващо по делото лице – информация за подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ за наети по трудови правоотношения лица /л.80/.

По делото се прие за послужване НАХД № 16312/2022 г. на Софийския районен съд.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 1175 от 13.03.2023 г. по НАХД № 16312/2022 г. на СРС, с което е отменено НП № 22-4332-015194/12.08.2022 г., издадено от Началник на група при отдел "Пътна полиция" в СДВР. Съдебното решение е влязло в сила на 31.03.2023 г.

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отмененото наказателно постановление, от което се претендират обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на

техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК във вр. с чл.1 ЗОДОВ.

Първата предпоставка, с оглед на която е допустимо да бъде ангажирана отговорността на държавата, е наличието на незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на ответника. Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. по тълк.дело № 2/2014 г. на ОСКГК на ВКС и I и II колегия на ВАС, дейността по административно наказване по естествено си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена към разрешаването на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл.6 ЗАНН и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна наказателна компетентност.

Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, представлява по естеството си правораздавателен акт. То не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че то се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционна административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административна наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

При това положение се налага изводът, че при преценка основателността на предявен иск за обезщетение за вреди с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, разглеждан по реда на чл.203 и сл. АПК, отмененото като незаконосъобразно НП следва да се преценява като отменен незаконосъобразен административен акт, постановен от административен орган или длъжностно лице, при изпълнение на административна дейност.

При това положение Съдът намира, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорност по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно налице е акт, издаден в резултат на административна дейност и той е отменен по съответния ред. Наказателно постановление № 22-4332-015194/12.08.2022 г., издадено от Началник на група при отдел "Пътна полиция", СДВР-МВР е оспорено по предвидения в ЗАНН ред пред компетентния районен съд. С Решение № 1175 от 13.03.2023 г. на СРС, постановено по НАХД № 16312/2022 г., влязло в законна сила на 31.03.2023 г., НП е отменено като незаконосъобразно. Налице е противоправно поведение на орган от отдел "Пътна полиция" в СДВР, изразяващо се в издаване на незаконосъобразен административен акт.

По-нататък Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

I. Относно претенцията за претърпени имуществени вреди:

Ищецът е предявил претенция за репарирание на претърпени имуществени вреди във връзка с наложеното му административно наказание, като твърди то да е довело до невъзможност да упражнява професионалната си дейност като журналист и да му е причинило имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на парични суми за таксиметров превоз в общ размер 7 024.67 лв.

Съдът намира така предявената претенция за заплащане на имуществени вреди за неоснователна и недоказана.

Съобразно чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. При непроведено положително доказване Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване настъпването на твърдените имуществени вреди, както и причинната връзка между тях. Тази тежест на доказване е разпределена с разпоредителното заседание, с което Съдът указва на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени и неимуществени вреди от описания от ищеца административен акт, причинените му вреди от този незаконосъобразен акт, причинно-следствената връзка между незаконосъобразността на акта и вредите.

На първо място от ангажираните от ищеца доказателства – извлечения от банкови транзакции, не се установява безспорно, че същите са извършени от ищеца, доколкото той представи и извлечения за транзакции от банковата сметка на съпругата му. По делото въз основа на представените писмени доказателства, включително и от молбата за изменение на иска в частта на претендираните имуществени вреди, се установи, че плащанията са извършвани както от дебитна и кредитна карта на ищеца, така и от тази на неговата съпруга, предвид че по тази банкова сметка са семейните им финансови средства /изрично декларирано в молбата от ищеца/.

На второ място от разискваните извлечения от банкови транзакции не се установява безспорно, че същите са извършени само и единствено във връзка с осъществяване от ищеца на неговата професионална дейност като журналист. Банковите извлечения не могат категорично да докажат, че използваните таксиметрови услуги са били във връзка с упражняваната от него дейност и че са извършвани само и

лично от него. Следва да се има предвид, че повечето медии разполагат и със служебни автомобили, а наред с това повечето работодатели осребряват извършени от служителите си разходи, свързани с изпълнение на служебните им задължения. Ищецът дори не представи трудов или граждански договор, сключен със съответната медия, за която твърди, че е извършвал репортажи, отразявайки определени обществени събития. Ето защо ищецът като страна, носеща тежестта да установи този благоприятно за себе си обстоятелство, следва да понесе последиците от недоказването.

В същия ред на мисли ищецът не се възползва от възможността да поиска изслушване на съдебно-икономическа експертиза в съответствие с дадените му указания. При това положение не може да се установи връзката на направените разходи за таксиметрови услуги с извършваната от него дейност, още повече като се има предвид, че немалка част от таксиметровите превози са извършвани след обичайното работно време.

Отделно няма законово изискване журналистическата дейност да се извършва със задължителен транспорт, т.е. това не е включено като изискване за нейното осъществяване. Нито в Кодекса на труда, нито в Закона за автомобилните превози е регламентирано в кои случаи ползването на автомобил за превоз на хора във връзка с осъществявана от тях професионална дейност е задължително. Ето защо Съдът счита, че в случая следва да приложи правилата за тълкуване на нормативните актове съгласно чл.46 от Закона за нормативните актове. По силата на ал.2 от посочения законов текст, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

На основание чл.46, ал.2 ЗНА Съдът намира, че нормата на чл.70, ал.2 от Закона за данък върху добавената стойност дава отговор на поставения въпрос. В тази разпоредба законодателят е разяснил в кои случаи използването на лек или товарен автомобил като превозно средство се счита за *необходимо присъщо* на изпълняваната от лицето дейност. Разпоредбата третира случаите на придобиване на лек автомобил или мотоциклет, вкл. чрез внос. От същата следва извод, че изискване за наличие на автомобил се отнася само и единствено за осъществяване на следните видове дейности: куриерски, таксиметрови, охранителни, транспортни услуги и подготовка водачи на МПС, включително при последващата им продажба (т.1); за препродажба, в случаите на търговия по занятие с леки автомобили, включително след преработка (т.2 и т.3); във връзка с поддръжката, ремонта, подобрението или експлоатацията на разглежданите превозни средства – специални автомобили като автобуси, автомобили за репатриране и др. подобни (т.4); за дейности, различни от посочените дотук, когато една или повече от изброените дейности са основна дейност за лицето (т.5). Само за тези пет видове дейност на законодателно ниво е прието, че те изначално не могат да бъдат осъществявани без използване на лек или товарен автомобил. И това действително е така, като бъде съобразен характерът на указаните дейности. По аргумент за противното, всяка друга дейност може да бъде извършвана без използване на автомобил. За неотнормирано към спора следва да се приеме изявлението на ищеца в с.з.от 20.02.2025 г., че не може да ползва градски транспорт.

Ищецът сочи, че работи като журналист за Национална агенция ПИК на длъжността "редактор политика". Дейността на редактор обаче не е свързана със задължително посещение на мястото на дадено събитие за отразяването му. Същата е свързана със следните действия – да познава нормативната база в тематичната област, която наблюдава; да следи новините и процесите в сферата, която наблюдава; да генерира идеи за журналистическа разработка на конкретни теми и проблеми; да ръководи репортерите, които отговарят за отделните ресори в неговата тематична област; да разпределя по важност новините по страниците (в печатните медии) или в емисиите (в електронните медии); да поръчва, а понякога да прави и сам интервюта и репортажи по по-важни проблеми, да извършва проучвания по проблеми от неговата тематична област, осигурява участници в предавания съгласно предварително зададената тема (в електронните медии), да пише анализи и коментари; да редактира текстовете, аудио или видеоматериалите на репортерите и на външни автори, поръчва фото или рисуванa илюстрация (в печатните медии) и да осигурява видео или аудио илюстрация (в електронните медии) към журналистическите текстове; да участва в дизайна и разполагането на текстовете върху страниците (в печатните медии); да дава вечерни, съботно-неделни или седмични дежурства в медията, за която работи. В случая не може да бъде установено дали такъв вид дейности са били предвидени да се осъществяват от ищеца с оглед заеманата от него длъжност, предвид непредставяне на трудов или граждански договор. Ето защо и в този аспект на

спора спрямо ищеца следва да се приложат последиците от недоказването.

От представената от НАП информация се установява, че за исковия период има данни за подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ - ищецът е бил нает по трудово правоотношение, което отчасти се подкрепя от посоченото в него в уточнителната молба в с.з. от 20.02.2025 г. – нает е по трудово правоотношение за периода от 14.06.2022 г. до 01.08.2024 г., дата на прекратяване на трудовото му правоотношение с "Д.-Т ЕООД", потвърдено от него в с.з. на 20.02.2025 г. (л.81). Но това не е достатъчно доказателство, което да подкрепи твърдението за причинените му имуществени вреди. След като ищецът не представи трудов договор и длъжностна характеристика, от които да се установи свързани ли са преките му задължения с личен или служебен транспорт, респективно подлежат ли тези разходи на осребряване от работодателя му, и ако да - в какъв размер. В случай, че такова осребряване на разходи е договорено с неговия работодател, следваше да бъдат представени и доказателства за това, предявени до същия искания за осребряване на разходи с нарочна молба, с описано посетено събитие, което да е отразено от ищеца, както и надлежно осчетоводяване на разходите в счетоводството на медията-работодател. Дори впоследствие такива доказателства да бъдат представени, за тях следва да се приеме, че са съставени единствено с цел да обслужват защитната теза на страната и специално за целите на водения съдебен процес.

Ищецът отказва допускане на съдебно-икономическа експертиза, независимо от дадените от Съда указания в с.з. от 28.11.2024 г., което по реда на чл.161 ГПК следва да се приеме като отрицателно процесуално поведение. Без извършена експертиза няма как да се установи дали твърдените като извършени разходи са свързани с реално отразени медийни събития от ищеца, както и дали този тип разходи не са за сметка на неговия работодател. Отделно следва да се има предвид, че голяма част от различните търговски дружества, включително свързани с медийна и журналистическа дейност, имат сключени договори за извършване на превоз с различни таксиметрови компании.

Тези факти няма как да бъдат установени от Съда, тъй като в процеса по ЗОДОВ са приложими правилата по ГПК, а именно ищецът е този, който следва да докаже своята претенция чрез представяне на доказателства в подкрепа на тезата си, включително да изиска допускане на съдебно-икономическа експертиза, което изрично бе отказано от страна на процесуалния му представител. Отделно от това, не може по категоричен и безспорен начин да се установи каква точно сума е изразходил ищеца лично за себе си във връзка с изпълнение на служебните му задължения, предвид, че част от плащанията са извършвани от дебитна карта на неговата съпруга.

При така установеното, Съдът намира исквата претенция за присъждане на имуществени вреди в размер на 7 024.67 лв., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исквата молба, за неоснователна и недоказана, поради което следва да се отхвърли.

## II. Относно претендираните **неимуществени вреди**.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства, Съдът счита, че се доказва наличието на останалите материалноправни предпоставки, предвидени в закона.

Доказа се твърдението на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди. В хода на съдебното производство същият ангажира писмени и гласни такива във връзка с твърденията му за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнена чест, достойнство, подтиснатост, че е в тежест на своето семейство, уронен професионален престиж във връзка с осъществяваната от него дейност.

По делото е представен Амбулаторен лист за извършен преглед на ищеца, с поставена диагноза – хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност, извършен на 09.03.2023 г., за която диагноза е предписано лечение. Видно е от амбулаторния лист, че оплакванията на ищеца са започнали през лятото на 2022 г., и се изразяват във високо кръвно налягане, придружено с главоболие и покачване на телото. Документът е представен във връзка с твърденията на ищеца, че тези здравословни проблеми са в причинно-следствена връзка с издаденото му наказателно постановление, впоследствие отменено като незаконосъобразно.

В подкрепа на изложените от него твърдения по делото бяха събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетел, съгласни които ищецът е бил емоционално и психически зле, дори е бил в депресия, поради това, че е тежест на семейството си – не е могъл да осъществи превоз на съпругата си, която не е шофьор, наложило се да закупи нов автомобил, за да може синът му да кара майка си, т.е съпругата на ищеца ди

работното и място. Свидетелят посочва, че ищецът е посещавал лекар, дори е приемал медикаменти за състоянието си, предизвикано от преживяния от него стрес.

Преценени в съвкупност със събраните по делото гласни доказателства, Съдът намира, че същите доказват по безспорен твърдяните неимуществени вреди. Свидетелските показания доказват по безспорен и неоспорим начин, че настъпването на твърдените неимуществени вреди е обвързано с отмененото НП, освен това същите се подкрепят и от информацията, съдържаща се в представения амбулаторен лист по делото.

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, включително и свидетелски показания. В настоящия случай ищецът ангажира доказателства, чрез които се установиха по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, в резултат на издаденото и отменено като незаконосъобразно наказателно постановление.

Следователно при наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди като основателна и доказана следва да бъде уважена. По силата на чл.52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, като обезщетение се дължи за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Предвид посочената правна норма, Съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира, че претърпените вреди не се отличават с толкова висок интензитет и степен на засягане, че да се репарират в пълния претендиран размер от 30 000 лв. В тази връзка Съдът съобрази показанията на св.Д., който сподели, че в рамките на един час са се видели с ищеца, но последният не изглеждал видимо притеснен, непосредствено след травмиращото събитие. Наред с това свидетелят разказа, че са били влошени отношенията в семейството на ищеца, на същия му предстояла планирана почивка, която пропаднала. На следващо място свидетелят не сподели и ищецът не ангажира доказателства да е приемал специални медикаменти и да е потърсил професионална психологическа помощ след случая.

Ето защо по справедливост на ищеца се дължи обезщетение в размер на 3 000 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Искът се явява основателен за посочената сума и следва да бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 30 000 лв.

Направените искания за присъждане на разноските и от двете спореци страни, Съдът намира за основателни, поради което същите следва да се уважат. Ищецът претендира разноски в общ размер на 3 010 лв., представляващи внесена държавна такса – 10 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 3 000 лв. (л.102). С отговора по исковата молба ответникът е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита по дела с определен интерес възнагражденията са при интерес от 25 000 лв. до 100 000 лв. – 2 650 лв. плюс 8 % за горницата над 25 000

лв. В настоящото производство е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между ищеца и Адвокатско дружество „Т., П.“, с договорен размер на адвокатско възнаграждение в размер на 3 000 лв. и е отразено, че е изплатено изцяло в брой. В случая възнаграждението следва да се определи съобразно уважената част от исковата претенция. Общият материален интерес по делото е в размер на 37 024.67 лв., уважената част от предявения иск е в размер на 3 000 лв. Полагащото се съгласно законовите норми възнаграждение следва да се определи, като сторените по делото разноски бъдат умножени по уважената част от исковата претенция, а получената сума бъде разделена на общия материален интерес. Ето защо следва да му се присъдят разноски за държавна такса от 10 лв., и съобразно уважената част от исковете, да му се присъди възнаграждение за един адвокат в размер на 243.90 лв.

Ответникът своевременно е отправил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 37 от Закон за правната помощ вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

## **Р Е Ш И :**

**ОСЪЖДА** Столичната дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3 000 лв. (три хиляди лева), от незаконосъобразно Наказателно постановление № 22-4332-015194/12.08.2022 г., издадено от Началник на група при отдел "Пътна полиция" в СДВР, отменено като незаконосъобразно по съдебен ред с Решение № 1175 от 13.03.2023 г., постановено по НАХД № 16312/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

**ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция на Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], за причинени неимуществени вреди, за разликата над 3 000 лв. до размера на предявения иск от 30 000 лв.

**ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция на Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], за причинени имуществени вреди в размер на 7 024.67 лв.

**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 243.90 лв. (двеста четиридесет и три лева и 90 ст.), представляващи възнаграждение за един адвокат, както и 10.00 лв. (десет лева) внесена държавна такса с исковата молба.

**ОСЪЖДА** Ц. В. Ф. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерство на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: